

POSTANOWIENIE

Dnia 6 listopada 2008 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Lech Walentynowicz

w sprawie ze skargi Syndyka Masy Upadłości "H(...)" Spółki z o.o. w W.

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia Sądu Apelacyjnego z dnia 27 grudnia 2006 r., sygn. akt I ACz (...) [WSC (...)] w sprawie z powództwa Syndyka Masy Upadłości "H(...)" Spółki z o.o. w W.

przeciwko "I(...)" Spółce z o.o. w W.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 6 listopada 2008 r.,

odrzuca skargę.

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 27 grudnia 2006 r. [sygn. akt ACz (...)] Sąd Apelacyjny oddalił zażalenie Syndyka Masy Upadłości „H(...)” Sp. z o.o. od postanowienia Sądu Okręgowego w W. z dnia 20 listopada 2006 r. [sygn. akt X GC (...)] odrzucającego apelację od wyroku Sądu Okręgowego z dnia 18 października 2006 r.

Syndyk Masy Upadłości „H(...)” Sp. z o.o. wniósł skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia Sądu Apelacyjnego, opierając ją na podstawie naruszenia przepisów postępowania, tj. art. 130² § 3 i 4 k.p.c. w związku z art. 479² k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 424¹ § 1 k.p.c., skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia przysługuje od prawomocnego orzeczenia sądu drugiej instancji, gdy przez jego wydanie stronie została wyrządzona szkoda, a zmiana lub

uchylenie tego orzeczenia w drodze przysługujących stronie środków prawnych nie było i nie jest możliwe. W wyjątkowych wypadkach - jak stanowi § 2 powołanego artykułu - gdy niezgodność z prawem wynika z naruszenia podstawowych zasad porządku prawnego lub konstytucyjnych wolności albo praw człowieka i obywatela, skarga przysługuje także od prawomocnego orzeczenia wydanego przez sąd pierwszej lub drugiej instancji, jeżeli strony nie skorzystały z przysługujących im środków prawnych, chyba że jest możliwa zmiana lub uchylenie orzeczenia w drodze innych przysługujących stronie środków prawnych.

W rozpoznawanej sprawie istotne jest to, że kwestionowane postanowienie formalne Sądu Apelacyjnego o oddaleniu zażalenia zamknęło stronie skarżącej tylko możliwość kontroli instancyjnej orzeczenia Sądu Okręgowego i samoistnie nie może stanowić szkody. W konsekwencji istnieje wyrok Sądu Okręgowego z dnia 18 października 2006 r., korzystający z waloru prawomocności i powagi rzeczy osądzonej (art. 365 i 366 k.p.c.). Nie został on zakwestionowany również w tej skardze, zatem nie może podlegać jakiegokolwiek weryfikacji w sprawie skargowej.

Wniesiona skarga nie spełnia także istotnego wymagania, przewidzianego w art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c., tj. uprawdopodobnienia wyrządzenia szkody, spowodowanej przez wydanie orzeczenia, którego dotyczy. Skarżący podał, że w celu uprawdopodobnienia wyrządzenia szkody spowodowanej przez wydanie zaskarżonego postanowienia, zgłosił szereg dowodów: pozew o wydanie nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym; umowę o powierniczy przelew wierzytelności; oświadczenie dłużnika; wezwania do zapłaty oraz wyrok Sądu Okręgowego w W. [sygn. akt X GC (...)]. Należy zauważyć, że skarżący - w następstwie procesowego ukształtowania swojej skargi - został pozbawiony możliwości dowodzenia, że wynik postępowania odwoławczego byłby dla niego korzystny. Sąd Najwyższy nie może zastępować sądu drugiej instancji i rozstrzygać, jakiej treści orzeczenie powinno zapaść w następstwie nieodrżucenia środka odwoławczego (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 lipca 2006 r. V CNP 86/06; OSNC 2007/3/47). Zaskarżając jedynie postanowienie formalne oddalające zażalenie, skarżący nie uprawdopodobnił, gdyż nie mógł uprawdopodobnić, powstania szkody (art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c.).

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c. postanowił, jak w sentencji postanowienia.